

27

OIKUKKAIDEN
ROMANTTIKKOJEN
PIIRI

ULLA
ONERVA

KARAMELLI- KATASTROFI

TAMMI

OIKUKKAIDEN
ROMANTIKKOJEN
PIIRI

ULLA ONERVA

KARAMELLI- KATASTROFI

TAMMI • HELSINKI

Kiitos tuesta WSOY:n kirjallisuussäätiölle.

Ensimmäinen painos

© Ulla Onerva ja Tammi, 2026

*Tätä teosta ei saa käyttää tekstin- ja tiedonlouhintaan
tekijänoikeuslain (13b.1 §:n) tarkoittamalla tavalla.*

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Kannen suunnittelu Laura Lyytinen
ISBN 978-952-04-8467-5
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@tammi.fi

1

”Ei me voida ampua raketteja hautausmaalla!”

Lumi natisi kenkien alla, kun tamppasimme tietä. Hautojen väleistä ei ollut aurattu, ja tarvoimme nilkkoja myöten raskaassa suojalumessa. Kosteus tunki lahkeiden läpi iholle. Mäntyjen keskellä kohoava betoniseinäinen kappeli oli jäänyt taaksemme. Taivaalla räjähteli.

”Tässä ei ole hirveästi vaihtoehtoja”, sanoin. ”Me lähdettiin niin myöhään, että ei ehditä tän pidemmälle, jos aiotaan laukaista keskiyöllä.”

”Tiedostan, että syy on mun”, Samira ilmoitti.

”En tajua, miksi sun piti vielä alkaa tehdä meille niitä ennustuksia”, Pekko nurisi. Hänen kaulansa ympärillä kiemurteli hopeista serpentiiniä. Kartionmallisen juhlahatun Kuisma oli sentään saanut riistettyä häneltä ulko-ovella ja vaihdettua villapipoon.

Sillä aikaa kun Samira oli viimeistellyt ennustuksiaan, olin liimannut glitteriä ja pieniä tähtiä Kuisman ja Pekon poskipäille. Kuisma olisi halunnut glitteriviikset, mutta jouduin huomauttamaan, ettei

hänellä ollut naamakarvoja, joita koristella. Hän oli vannonut korjaavansa asian seuraavaan vuodenvaihteeseen mennessä.

”Oli ensiarvoisen tärkeätä, että me suoritettiin ne loppuun”, Samira sanoi. ”Miten mä oisin muuten saanut tietää, että tuun kohtaamaan alkavana vuonna mun elämän rakkauden?”

Hautausmaa oli heikosti valaistu. Keskellä kulki tie, jonka varrella hehkui lyhtypylväitä. Muutamilla haudoilla värjötteli yksinäisiä kynttilöitä. Ujeltava raketti räpsäytti valot hetkeksi päälle, sitten tuli taas pikimustaa.

”Eiks sun uusivuosi ole virallisesti vasta keväällä?” Kuisma kysyi.

”Mä voin viettää sekä suomalaista että persialaista uuttavuotta, kiitos vaan”, Samira sanoi. ”Ja mä tarvin vähän taikapölyä tähän vuodenvaihteeseen.”

”Sori, et mun on pakko kertoa tää sulle, mut sä et tuu rakastumaan kehenkään tänä yönä”, sanoin. ”Ei täällä ole lähimaillakaan kiinnostavia tyyppejä, joista hullaantua.”

Olimme ajaneet nelistään perheeni mökille toissa-päivänä. Pieni paikkakunta oli rakentunut kolmen peruspilarin ympärille. Täällä oli hautausmaa, sisäilma-ongelmainen alakoulu ja vanhainkoti. Ei juuri muuta.

Samira mutristi suutaan. ”Miten sä voit sanoa noin? Tuppukyläromanssit on tosi hot. Eikö muka ole?”

”Säkö oikeesti haluaisit jonkun maajussin tai -maijan, joka veisi sut ajelemaan traktorilla auringon-

laskussa ja jonka kanssa voisit pussailla heinäladossa?” kysyin.

”En mä traktoreista välitä, mutta tahdon pajaa-
maan lampaita ja rapsuttamaan lehmiä.”

Pysähdyimme ison muistomerkin viereen. Kuisma
retuutti rakettikassia.

”Mä voisin tykätäkin traktoriajelusta”, Pekko sa-
noi ja pukkasi Kuismaa olkapäähän.

”Ehkä mä vien sut sellaiselle”, Kuisma sanoi.

”Älkää jooko alkako suunnitella mitään traktori-
varkautta!” Samira parahti.

”Ai niin, millä se sun unelmien tyyppi kyyditsee
sua, jos me ryövätään sen menopeli?” Kuisma jatkoi.

Pekko oli tavannut Kuisman Samiran halloween-
juhlista, enkä sen jälkeen ollut enää nähnyt toista il-
man toista. Kaveripiirini oli erikoisessa murrosvaihees-
sa, jossa uusia tyyppejä liittyi mukaan uusien kumppa-
neiden muodossa, ja erojen myötä vanhoja jäseniä siir-
tyi ulkokehälle. Pekkoon olin tutustunut oikeastaan
paremmin vasta syksyllä, kun hänen kämppiksensä
Eeli oli alkanut seurustella ystäväni Emman kanssa.

Samiran kanssa olimme tunteneet toisemme vuosi-
kaudet. Luikahtaneet toistemme elämään melkein
varkain yläkoulun ilmaisutaidonkerhossa ja tajun-
neet, että samat vitsit taivuttivat meidät naurusta
kippuraan. Olin jatkanut kerhossa senkin jälkeen,
kun olin hoksannut, että vihasin esiintymistä ja vie-
lä enemmän improvisaatioharjoituksia. Ohjaamisesta
olin innostunut, samoin käsikirjoittamisesta, mutta

sitä sain tehdä vain harvoin, sillä opettaja piti tarinaratkaisujani liian epäkonventionaalisina ja vaikeina yläkoululaisten näytelmiin. Mielestäni hän aliarvioi ikätovereitani pahasti.

”No, mä oon joka tapauksessa tähän ennustukseen tyytyväinen. Haluun tänä vuonna ihan oman romanssin”, Samira sanoi. ”Tahdon, että joku hullaantuu musta niin paljon, että se ilmestyy keskellä yötä mun oven taakse julistamaan rakkauttaan. Että se haastaa kaksintaisteluun kaikki, jotka loukkaa mua. Että se suorittaa jokaisen velhon asettaman tehtävän saadakseen mut omakseen.”

”Toi yöllä toisen oven taakse ilmestyminen kuulostaa vainoamiselta”, sanoin.

”Jos sen tekee oikeassa kontekstissa, se on söpöä”, Samira väitti.

Ravistin päätäni. ”En usko, että voisin pitää tota koskaan romanttisena.”

”No mitä sä toivoisit sun elämän suuren rakkauksen tekvän?”

”Mä haluisin, että se antaa mun nukkua yöunet rauhassa”, sanoin. ”Mutta mä en oikeastaan kaipaa mitään rakkaussotkuja elämääni just nyt.”

”Mikset?”

”Onko rakkaus muka kaiken sen hässäkän arvoista?” kysyin.

”Toi kuulostaa siltä kuin sä aattelisit, että rakkaus on pelkkää draamaa ja kärsimystä”, Samira sanoi.

”No eroaminen ainakin on”, sanoin.

”Sä oot kauhea pessimisti.”

”Enpäs, vaan realisti.”

”Miten sä voit ajatella, että rakkaus ei olis sen arvoista, kun sä oot nähnyt, miten Pekko ja Kuisma on hullaantuneet toisistaan? Tai miten Emma ja Eeli katsoo toisiaan kuin maailmassa ei olisi ketään muita?”

”Aina on se riski, että ihastuminen tuo mukanaan kamalasti stressiä ja sekoilua, enkä mä tarvi sitä elämäni yhtään enempää.”

”Entä jos sekoilua on vaan silloin, kun kuvioissa on mukana hauraita hetskumiehiä?” Samira kysyi.

”Mä kuule luulen, että kaikki ihmiset osaa sekoilla”, sanoin. ”Tai no, Pekko ja Kuisma on varmaan jokin poikkeus maailmankaikkeudessa.”

Kuisma virnisti ja muiskautti suukon Pekon poskelle. ”Kuulitko? Me ollaan vääristymä universumin aika-avaruudessa.”

”*Rakkaus läpäisee ajan ja avaruuden ulottuvuudet*”, Pekko sanoi. ”*Ehkä meidän pitäis luottaa siihen, vaikka me ei ymmärrettäis sitä.*”

”Vau. Kaunista. Keksitkö sä ton ite?” Samira kysyi.

”Totta kai”, Pekko sanoi, ja hänestä pulppusi nauru, johon oli pakko yhtyä. Se kumpusi syvältä rinnasta, kuin joku olisi pullottanut hänen sisäänsä puhdasta elämäniloa, joka aina välillä syöksähti ulos. Olin tosin aika varma, että hän oli varastanut mietelauseensa *Interstellarista*.

Pekko jakoi meille suojalasit, otti rakettikassin Kuismalta ja asetteli telineen hautojen väliin. Hän

tökkäsi raketin siihen ja kaivoi taskustaan sytkärin. Liekki leimahti pimeydessä, ja Pekko peruutti vie-reemme niska kenossa. Kuisma kietoi kätensä hänen ympärilleen.

Raketti sinkoutui taivaalle ja roiski ympärilleen kultaa.

”Melli”, Pekko sanoi, ”miten me ollaan oltu koko syksy samassa romanttisen kirjallisuuden piirissä, eikä toi sun suhtautuminen ole koskaan tullut esiin?”

Kohautin olkapäitäni. ”Me ollaan siellä edistä-mässä kirjallisuuden asemaa, ei pohtimassa meidän omaa suhdetta romansseihin. Mä en vaan oikein usko, että mikään sellainen ruusuinen ja ylisöpö oli-si mua varten.”

”Romantiikka voi olla muutakin”, Kuisma huo-mautti.

”Niinpä”, Samira myötäili. ”Ei sen tarvi olla jo-tain, mitä oot nähnyt romanttisessa komediassa ja mitä sä halveksut syvästi.”

”No en halveksu. Mutta oon skeptikko. En halua, että rakkaus tekee musta idiootin tai hupsun.”

Olin nähnyt, miten paljon romanttinen rakkaus satutti. Miten sen varjolla rikottiin se, mikä elämässä oli ollut hyvää ja turvallista.

Syksyllä äiti oli saanut tietää, että isällä oli uusi nai-nen. Joku työkaveri. Vieläpä sellainen, joka olisi ikän-sä puolesta voinut olla isosiskoni. Kaksikymmentä-kahdeksanvuotias. Isä oli väittänyt olevansa rakastu-nut. Hän oli sanonut, ettei ollut suunnitellut sitä.

Kiva juttu.

Sen kuuleminen ei ollut lämmittänyt, kun hän oli pakannut kassinsa, muuttanut uuden heilansa luokse ja jättänyt meidät taakseen.

Hautausmaan laidalla häilyi kuusten siluetteja. Niiden takana ammuttiin raketteja, joiden säihke sekoittui Pekon laukomiin ilotulitteisiin.

Kuisma jakoi meille puolen metrin mittaiset tähtisadetikut. Pekko heitti sytkärin minulle.

Olin niin kyllästynyt siihen, että elämäni oli koko syksyn ollut pelkkää kaaosta. Tämän vuoden oli pakko olla parempi.

Anna sen olla parempi, ajattelin, enkä itsekään tien-
nyt, kenen kuvittelin kuulevan.

Sytytin tikun ja tuijotin säihkeeseen, kunnes tuli alkoi köhiä, ja valo räiskähti viimeisen kerran.

2

Olimme jättäneet kuistin lamput päälle, ja ne loisivat yössä, kun kävelimme talolle. Täällä korvessa ei ollut katuvaloja. Illalla olin kolannut pihan, eikä päivän aikana onneksi ollut satanut lisää lunta.

Kun olin ollut nuorempi, perheeni oli matkannut tänne jokaisella lomalla. Mökki oli pieni keltainen hirsitalo, ympärillä kasvoi honteloita kuusia, järveä ei ollut lähimaillakaan. Minä ja veljeni olimme vinkuneet joka vuosi, miksemme voineet lähteä jonnekin, missä uimarannalle ei olisi tarvinnut polkea pyörällä useampaa kilometriä, mutta vanhempamme eivät olleet heltyneet. Mökki oli ollut heidän pakopaikkansa. Kun äiti ja isä pääsivät karkuun työprojektiin ja vastuutehtäviään, me irrotimme itsemme kaupungista ja upposimme mökkielämän toisteisuuteen. Päiviin, joihin kuuluivat pihasauna, marjapensaat ja grillikota. Lettukestit, hyttysenpuremat ja leikatun ruohon tuoksu.

Nyt se kaikki tuntui hirvittävän kaukaiselta. Talvela oli aina vähän vaikea uskoa kesän olemassaoloon.

Rapistelin lukon auki. Kuisma ja Pekko tönivät toisensa keittiöön hakemaan syömistä, Samira harppoi heidän peräänsä ja kuulin hänen kysyvän, jaksoiko joku vielä pelata Rummikubia.

Jostain kuului lempeä narahdus, kun nurkat venyttelivät, etsivät hyvää asentoa. Lampsin portaat yläkertaan. Heitin vaatteet matolle ja hoipertelin sänkyyn. Väsytti niin, etten melkein enää pysynyt pystyssä. Avasin läppärin ja napsautin *Fanny ja Alexanderin* pyörimään. Alexander Ekdahl alkoi vaeltaa ympäri hulppeaa, hämää kotia ja huhuilla perheensä jäseniään.

Vedin peiton leukaan ja hipaisin puhelimen näyttöön valon. Siristelin kirkkaudessa.

Yksi uusi viesti.

Virnistin, kun näin, keneltä se oli. Vaikka talviyön kylmä viipyili edelleen iholla, jotakin lämmintä huolta päästä varpaisiin.

VitaV: Mä tarvin apua! En osaa päättää, haluaisinko, et mun hautajaisissa luetaan Edith Södergranin vai Emily Dickinsonin runoja.

Väsymys, jota olin hetkeä aiemmin tuntenut, oli tiesään. Kirjoitin nopean vastauksen.

Cara: Hold on, ootko sä kuolemansairas? Vai miks sä mietit tota uudenvuodenyönä??

Vitan viestit olivat tulleet ennen puolta yötä. Olikohan hän vielä hereillä? Usein hän valvoi pikkutunneille, mutta ehkä hänellä oli tänään menoa? En ollut tajunnut aiemmin kysyä, mitkä hänen suunnitelmansa olivat.

Jätin sovelluksen auki, jotta näkisin, jos hän ilmestyisi paikalle.

En joutunut odottamaan kauaa.

Kolme pistettä ilmestyi ruudulle, kun hän kirjoitti.

VitaV: Aa, löysin kierrätyskeskuksesta *Spoon River antologian*, ja tää kirja on mun uusi persoonallisuus. Tässä on runomuo-toisia muistokirjoituksia kuvitteellisen Spoon Riverin asuk-kaille. Ja tää homma vähän eskaloitui. Eka mietin, mitä ha-luisin, et ihmiset kirjoittaa mun nekrologiin. Sit aloin suun-nitella mun hautajaisia.

Pyörähdin istumaan vuoteella ja asettelin tyynyn sel-käni taakse.

Cara: Pitääkö mun huolestua, kun sä tolleen romantisoit omaa kuolemaas 18-vuotiaana?

VitaV: En oo päässyt suunnitelmassa kovin pitkälle, jäin jumiin tähän runokysymykseen. Mut hahmottelin itelleni 7000 euroa maksavan hautakiven.

Cara: Toi kuulostaa helvetin pahaenteiseltä

VitaV: Etkö sä muka mieti koskaan omaa kuolemaasi?

Cara: Yleensä mä vaan panikoin siitä, et kaikki mun rakkaat kuolee

Cara: Ja nyt mä oon aika hätääntynyt sun sielun puolesta

VitaV: Sori, voidaan puhua jostain pirteämmästä. Teitkö sä mitään lupauksia?

Cara: Yyh, mä en usko mihinkään uusi vuosi, uusi minä -paskaan. Ei ihminen muutu uudeksi, kun vuosi vaihtuu

VitaV: No mut eikö ole kaunis idea, että uudelta vuodelta voisi toivoa jotain hyvää? Että uuden vuoden henget kehräisi kohtalonlankaan jonkin uuden säikeen?

Cara: Mua pelottais, mitä umpisolmuja ne kiristäisi mun kohdalle

Cara: Mun ainoa toive tälle vuodelle on, että en joudu sie-tämään ihmisten idiotismia

VitaV: Toi on tosi hyvä toive! Mä pyydän hengiltä sun elä-mään pelkkiä fiksua ihmisiä.

Cara: Haha. Ootko sä juhlinut jollain muulla tavalla kuin hautajaissuunnitelmia tekemällä?

VitaV: Sä naurat, jos kerron.

Cara: Never!!

VitaV: Jotenkin noloa, mut pelasin koko illan mun vanhempien kanssa lautapelejä.

Cara: No onhan lautapelit aika kuumia

VitaV: En tiää, mitä lautapelejä sä oot pelannut, mutta kun meillä pelataan Terraforming Marsia, se ei oo kuumaa, vaan kapitalistista, raakaa taistelua Marsin herruudesta. Ja eikö mun pitäisi elää jotain hurjia, kokeilunhaluisia vuosia, jotta en kadu mitään vanhana? Mut mä vaan hengaan mun porukoiden kanssa, ja villein asia, mitä haluan tehdä, on kokeilla sirkkelin käyttöä.

Cara: Toi kuulostaa musta aika rajulta

VitaV: Kuulostaako vähemmän huimalta, jos sanon, että suunnittelen tekeväni sillä söpön sohvapöydän?

Cara: Mut mieti, miten monissa leffoissa ja tv-sarjoissa joku rysähtää sohvapöydän läpi kesken taistelun. Jos sä teet siihen lasisen pöytätason, sä kymmenkertaistat todennäköisyyden, että joku paiskautuu pöydästä läpi. Se ois aika villiä

VitaV: Apua kuolen täällä.

Cara: ?????!!

VitaV: Oho sori, nauruun siis.

Cara: Älä säilyttelyä tolelle. Eka puhut hautajaissuunnitelmista ja sit heität jotain tollasta

Cara: Oikeesti lupaa mulle, että et kuole ikinä

VitaV: Okei mä lupaan. Mut jos mä kuolisin, mitä sä kirjoittaisit mun nekrologiin?

Cara: Jos sä et lopeta tätä kuolemasta jaarittelua, mä en enää puhu sulle

VitaV: Eli sä et sit varmaan halua puhua *Buffy – vampyyrintappajasta*?

Cara: Ööööö haluan! Aloitko sä vihdoinkin katsoa sitä?

VitaV: Aloin! Katoin eilen koko ekan kauden loppuun ennen kuin pystyin menemään nukkumaan. Ja katon tätä tokaa kautta parhaillaan.

Cara: Eli miksi *Spoon River antologia* on sun uusi persoonallisuus eikä *Buffy*?

VitaV: No oon mä miettinyt, tahtoisinko palata maailmaan vampyyrinä, jos kuolisin.

Cara: Kielletty puheenaihe!

VitaV: Tää vuosi on mun death era.

Cara: ET SÄ VOI SANOO NOIN

VitaV: Pitää varmaan alkaa kuunnella death metallia.

Cara: Missä jaksossa oot ja missä kohdassa? Pysäytä ja jatka vasta, kun sanon hep

Vita lähetti jakson nimen. Pysäytin *Fanny ja Alexanderin*, vaihdoin suoratoistopalvelua ja etsin oikean kohdan. Toisen kauden kolmosjakso oli noin puolivälissä. Buffy, hänen parhaat ystävänsä, koulun atk-opettaja Jenny ja kirjastonhoitaja Rupert Giles pohtivat, miten selvitä hengissä vampyyrien suunnittelemasta hyökkäyksestä.

Cara: Hep

VitaV: En tiää, onko ihan normaalia, et pystyt alottaan jakson ihan keskeltä.

Cara: Ai jaa? Mä en tiää, onko ihan normaalia, et sä just ilmoitit, että elät sun death eraa

VitaV: Tästä tulee kuule hyvä teemavuosi. Voisin rakentaa oman kuolemantähden. Ja lukea *Kuolema Niilillä* ja kaikki *Death Notet*.

Cara: Hyst nyt, ja yritä nauttia, kun Buffy lahtaa vampyyreja

VitaV: Pitäiskö vuolla oma vaarna tänä vuonna?

Olin nähnyt *Buffy – vampyyrintappajan* niin monta kertaa, että osasin jotkin jaksot melkein ulkoa. Olin löytänyt sarjan joskus yläkoulussa ja houkutellut parhaat ystäväni Emman ja Ulpun katsomaan sen kanssani pitkissä sarjamaratonsessioissa. Siitä hyvästä olin joutunut sietämään melko paljon Emman ja Ulpun valitsemia elokuvia vastapainoksi, mutta se oli ollut sen arvoista.

Rakastin sitä, että sarjassa tavallisen maailman rinnalla oli myös varjomaaailma vampyyreineen ja muine pimeyden olentoineen. Maailma, jonka vain osa ihmisistä näki. Ja sitten oli tietenkin kohtalon valitsema vampyyrintappaja, päivisin tuiki tavallinen koulutytty Buffy Summers, joka ystävineen pelasti maailman kerta toisensa jälkeen. Vaikka osa jaksoista oli epäuskottavia ja kömpelöitä ja vampyyrimaskeeraukset melko koomisia, sarja viihdytti minua aina uudestaan ja uudestaan.

Jakso pyöri eteenpäin. Vaikka Vita ei ollut vieressäni, tuntui hämmentävän lohdulliselta tietää, että katsoimme samaa sarjaa. Nauroiko hän samoille sutkautuksille kuin minä? Miten hän reagoi, kun vampyyrit rynnistivät Buffyn koulun vanhempainiltaan? Entä kun Buffyn äiti tarttui kirveeseen ja puolusti tytärtään?

VitaV: En tajua, miten Buffyn äiti ei kysele mitään siitä, keitä noi tyypit on, jotka hyökkää tonne kouluun. Tai siitä, miten Buffy on muka ainoa, joka osaa puolustautua niitä vastaan.

Cara: Vanhemmat on jostain syystä aina ihan pihalla teini-sarjoissa

Cara: Ja mä luulen, että ihmiset näkee sen, mitä ne haluaa nähdä. Buffyn äiti kuvittelee, että noi tyypit on jotain jengiläisiä aineissa. Siihen on varmaan helpompi uskoa kuin siihen, että maailmassa ois vampyyreitä

VitaV: En kyl tajuu, et miks. Mä todellakin uskon, että yössä kulkee demoneita, joista mä en tiä mitään.

Cara: Toinen jakso?

VitaV: Kyllä kiitos! Oota hetki, mä käyn hakemassa lisää teetä.

Cara: Sano hep, kun oot valmis

Oli merkillistä olla näin läheinen jonkun kanssa, jota ei ollut koskaan tavannut, kiinnittyä toiseen pelkkien sanojen kautta. Välillä tuntui melkein siltä kuin minusta olisi kulkenut näkymätön lanka Vitaan ja se olisi yhdistänyt meidät toisiimme.

En tiennyt hänen silmiensä väriä tai millaisia vaatteita hän käytti, en miltä hänen äänensä kuulosti

kiukkuisena tai onnellisena, kohosiko se, kun hän innostui, värisikö se, kun hän suuttui. En tiennyt, tuoksuiko hän kepeältä parfyymiltä vai käyttikö hän pelkkiä hajusteettomia pesuaineita. En tiennyt hänen oikeaa nimeään.

Mutta hän oli minun turvapaikkani. Kaikki oli hyvin, kun hän oli tässä. En halunnut minkään muuttuvan.

Ja silti välillä kuvittelin, miltä hän näyttäisi, jos tapaisimme. Kiskoisiko välillämme oleva lanka meidät toistemme luokse väkijoukossa, vaikka emme edes tienneet, miltä toinen näytti? Oliko sellainen yhteys kahden ihmisen välillä mahdollinen?

VitaV: Hep.

ROMANTTINEN KAPINA KIIHTYY!

Synkkiä tarinoita rakastava Melli puolustaa romanttista kirjallisuutta ystävänsä Emman perustamassa Oikukkaiden romantikkojen piirissä, vaikka on itse päättänyt pysytellä suhdesotkuista kaukana. Tunteet eivät kuitenkaan kuuntele järjen ääntä, kun Melli kokee yhä syvempää yhteyttä salaiseen nettiystäväänsä Vitaan, joka on ollut hänen tukenaan vaikeina hetkinä. Abivuotta saapuu hämmentämään myös sanavalmis Bea, joka liittyy Oikukkaisiin romantikkoihin ja saa Mellin pään pyörälle. Kauhukseen Melli tajuaa, ettei katastrofia voida välttää.

KARAMELLIKATASTROFI on toinen osa **ULLA ONERVAN** nokkelaa viihdetrilogiaa, joka sopii kaikille, jotka eivät suostu salaamaan rakkauttaan romanttisia kirjoja kohtaan.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-8467-5